

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 12e maart 1981 door de Voorzitter van de Vlaamse Raad verzocht hem, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over een voorstel van decreet "ter bevordering van de eigen muziekcultuur", heeft de 18e maart 1981 het volgende advies gegeven :

1. Door de Voorzitter van de Vlaamse Raad is om advies gevraagd over de tekst die door de Commissie voor culturele promotie en het Cultureel Patrimonium is aangenomen naar aanleiding van het onderzoek van het voorstel van decreet ter bevordering van de eigen muziekcultuur (Gedr. St., Vlaamse Raad, 1980-1981, nr 67/4, blz. 16).

Volgens artikel 2 van die tekst neemt de BRT "bij zijn uitzendingen van vocale en instrumentale muziek de in dit decreet bepaalde verhouding in acht met een regelmatige spreiding over het hele jaar". Artikel 4 van diezelfde tekst zwakt bedoelde verplichting evenwel af door te stellen : "De BRT streeft ernaar de totale aan muziek bestede zendtijd te vullen met ten minste 25 procent eigen muziek". Uit het verslag en inzonderheid uit de aanvaarding van het subamendement Aerts (Gedr. St., Vlaamse Raad, 1980-1981, nr 67/3) blijkt dat de bepaling van artikel 4 de juiste bedoeling van de commissieleden weergeeft.

2. Naar luid van artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen zijn de radio-omroep en de televisie een culturele aangelegenheid bedoeld in artikel 59bis, § 2, 1°, van de Grondwet.

.../...

Een regeling betreffende de taakvervulling van de bij decreet van 28 december 1979 opgerichte "Belgische Radio en Televisie, Nederlandse uitzendingen" behoort tot die aangelegenheid. De regelen in het voorstel vervat zijn immers aanvullende statuutbepalingen en de normatieve bevoegdheid van de Vlaamse Raad dienomtrent staat duidelijk buiten alle twijfel.

Bij het onderzoek van het voorstel komt niet aan de orde of en voor welke zaken de bepalingen van de Cultuurpactwet op de BRT van toepassing zijn. Gelet op de termen van de adviesaanvraag moet over dit punt niet verder worden uitgeweid. Het volstaat erop te wijzen dat geen rechten en vrijheden als bedoeld in de artikelen 6bis en 59bis, § 7, van de Grondwet bij de aanneming van het voorstel betrokken zijn.

3. Meer delikaat is de vraag of de bepalingen van het voorstel bestaanbaar zijn met het EEG-recht.

Bij de omschrijving van de door het voorstel beschermde "eigen muziek" wordt een onderscheid gemaakt al naar het om "vocale muziek" dan wel om "instrumentale muziek" gaat.

Als beschermde "instrumentale muziek" komt in aanmerking zij die getoonzet is door een toondichter behorende tot de Nederlandse Cultuurgemeenschap of uitgevoerd is door uitvoerders behorende tot de Nederlandse Cultuurgemeenschap. De vraag terzijde gelaten of de voorwaarden gesteld in artikel 3, § 2, a en b, exclusief dan wel cumulatief zijn, volstaat het erop te wijzen dat uit meergenoemd verslag moet worden afgeleid dat het vereiste van het behoren tot de Nederlandse Cultuurgemeenschap een nationaliteitscriterium insluit.

.../...

Het verslag vermeldt : "Beslist wordt dat het begrip "Nederlandse Cultuurgemeenschap" de Nederlanders én de Nederlandstalige Belgen omvat. Vlamingen uit Frans-Vlaanderen worden hier niet bedoeld". (o.c. blz. 9).

Aldus gesteld en toegelicht bevat het voorstel, zelfs indien het beschermde percentage slechts een streefcijfer zou zijn, een discriminatie die minstens impliciet gestoeld is op de nationaliteit. Welnu, dergelijke discriminatie is in strijd met het bepaalde in de artikelen 7 en 59 van het EEG-verdrag en moet uit het voorstel worden geweerd.

Wat de beoordeling van het voorstel betreft ten aanzien van het bepaalde in artikel 30 van het EEG-verdrag, mag worden opgemerkt dat zelfs indien men de mening zou toegedaan zijn dat de in het voorstel vervatte beschermingsmaatregel - doordat hij een voorkeursbehandeling van "eigen muziek" beoogt en in overeenstemmende mate een ongunstige weerslag zou kunnen hebben op de invoer van dragers van muziek andere dan "eigen muziek" -, als een maatregel van gelijke werking als kwantitatieve invoerbepeningen dient te worden beschouwd, artikel 30 van het EEG-Verdrag niet elke belemmering in het intracommunautaire verkeer die uit de nationale wetgeving resulteert, uitsluit, in zover die nationale maatregel als noodzakelijk is te beschouwen met het oog op dringende behoeften (Hof van Justitie E.G., arrest Kelderman van 19 februari 1981). Indien de nationale wetgever, in dit geval de Vlaamse Raad, van oordeel is dat een dringend cultuurbelang een bescherming van de "eigen muziek" noodzakelijk maakt, is zodanige maatregel niet in alle geval onbestaanbaar met hetgeen in artikel 30 van het EEG-Verdrag is bepaald. Uiteraard komt, in geval van blijvende betwisting, de beslissing daarover alleen toe aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

.../...

Mocht de Vlaamse Raad voor het overige erover twijfels hebben dat de beoogde beschermingsmaatregel een distorsie zou kunnen zijn als bedoeld in artikel 101 van het EEG-verdrag, dan kan hij via de Lid-Staat toepassing maken van de raadplegingsmogelijkheid bedoeld in artikel 102 van het EEG-Verdrag.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	:	H. ADRIAENS,	voorzitter,
		H. COREMANS,	staatsraden,
		Gh. TACQ,	
Mevrouw	:	M. BENARD,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. J. DE COENE, auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

M. BENARD.

H. ADRIAENS.